

[Økonomi- og budgetministeren.]

nisteren, at jeg tror, hr. Skovmand ikke rigtig har forstået, hvad det drejer sig om på dette område. Det, vi har givet tilslutning til ved meddelelsen om, at vi genindtræder i den europæiske aftale, er, at vi søger de kurssvingninger, der kan ske fra dag til dag, fra uge til uge, holdt inden for det, man kalder slangen, med ret snævre udsving i forhold til de andre europæiske valutaer. Alle de europæiske valutaer har mulighed for inden for det, man kalder tunnelen, som er fastlagt i Smithsonian-aftalen i december måned sidste år, at variere betydelig mere, men det, vi altså har forpligtet os til med den europæiske aftale, er stort set at variere i takt med de andre europæiske valutaer og kun med små eller mindre udsving i forhold til dem.

Samtidig arbejder vi — og dér foregår drøftelserne inden for Fællesskabernes rammer — for at få ændret de regler, der gælder for, hvilke midler man kan bruge, og hvornår man kan bruge dem, for at søge at stabilisere valutakurserne. Jeg tror også, det må siges at være en dansk interesse, at vi her får en friere adgang til på et tidligere tidspunkt at sætte ind, hvis der sker kursforskydninger, som vi ikke mener er acceptable eller hensigtsmæssige ud fra vort synspunkt, og ligeledes at man i valget af de midler, der kan bringes i anvendelse, har en noget større frihed, end man har efter den nuværende aftale. Vi regner med eller håber i hvert fald på, at vi kan nå frem til nye regler inden udgangen af året, således at vore interesser på dette felt kan blive tilfredsstillende.

Men det er alt sammen svingninger i forhold til det, som skulle være den permanente paritetskurs. Denne permanente paritetskurs er altså det, vi tilstræber at fastholde, og som udenrigsøkonomi- og handelsministeren sagde det, må det være i dansk interesse, at vi søger så stabile forhold på de internationale valutamarkeder og kursmarkeder som overhovedet muligt. Men det betyder ikke, hvis Danmark kommer i en særdeles vanskelig økonomisk situation, at vi så dermed har afskåret os fra at ændre paritetskursen. Det er en undtagelsessituation, og det er en undtagelsessituation at ændre pariteterne eller vores del af pariteterne, som alene kan begrundes i, at vi kommer ud

for så store økonomiske vanskeligheder, at vi med de hjælpemidler, der står til rådighed inden for aftalerne, ikke er i stand til at opretholde valutakursen.

Vi har altså ikke bundet os for tid og evighed til noget, som er ude af takt med den økonomiske udvikling i Danmark, men vi regner med, at den økonomiske udvikling i Danmark vil forme sig på en sådan måde, at vi vil være i stand til at holde os i forhold til de paritetskurser, som bliver fastlagt endeligt formentlig engang i løbet af næste år, og så klare os med de midlertidige svingninger inden for de rammer, som er fastsat ved de aftaler, vi har tiltrådt.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*): Jeg synes først, jeg har lov til at konstatere, at den debat, der har været indtil dette øjeblik, har været ganske afdæmpet, og der er vel ikke kommet væsentlige nye aspekter frem i debatten omkring tilslutning eller ikke-tilslutning til EF. Det er, ligesom om man har forstået, at problemerne i EF ikke i og for sig er nyere, er anderledes end dem, vi fægtede henholdsvis for og imod, da vi stod over for afgørelsen af, om vi skulle sige ja eller nej til et udvidet fællesskab.

Hr. Gert Petersen har i sit indlæg været inde på bl. a. den europæiske union. Hr. Gert Petersen sagde, at statsministeren havde forpligtet sig om ikke juridisk så i hvert fald moralsk til en politisk union. Nu er der ingen tvivl om, at det er en bevidst misforståelse, når hr. Gert Petersen taler om en politisk union. Det er nemlig helt tydeligt i kommunikøet, i udtalelsen fra mødet dernede, at der ikke står en „politisk union“, men derimod en „union“. Nu skal jeg da gerne medgive, at når man beskæftiger sig f. eks. med økonomiske problemer, indgår der naturligvis elementer af politik i det også, men det er klart, at siger man politisk union, så siger man noget, som i bevidstheden hos folk er mere vidtgående.

Jeg synes også, det er værd at lægge mærke til, at topmødet i Paris var præget af modsætninger. Det var præget af, at man trods modsætningerne blev enig, men også af den kendsgerning, at der ikke mindst fra hollandsk side blev givet udtryk for en meget vidtgående integrationslinje, mens der f. eks. fra fransk side traditionelt blev givet udtryk for en forsigtig europæisk indstilling.